

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Pri starih
virih pripoveduje Fric Steuben

Indijanski čarovnik

Na skrajnem desnem krilu so se graničarji borili proti ljudem Modrega jopiča. Pri tem so nemirni poslušali, kaj se dogaja v središču. Oči belih bojvni-

kov so sredi bitke iskale po središču, kaj se tam dogaja, medtem pa so se indijanski bojvniki v dolgih skokih približevali belim za hrbet...

Sto mož je vrgel Katahekasa belcem v zaledje, sto mož je poslal med obrambno pregrado in taborišče, a sto možni hiti za belo fronto proti središču ob pregraji, ki jo je zmagal Tekumseh s svojimi mladimi borci.

Strahovite borbe moža proti možu se razvijajo. Kar je Modremu jopiču še ostalo živega, z vsem naskoči obrambno pregrado. Graničarji padajo v trumah. Borijo se obupno, zagrizeno, a kopiti pušk, z noži, s pestmi.

Tedaj skoči Dane Bun, prevdarni Bun, ki nikoli ne izgubi prisebnosti in zarjuje:

— Nazaj! Bežite nazaj! V taborišče!

Njegov sin takoj uboga, drugi se priključijo, strnjena četa dirja v dolgih skokih proti taborišču. Vedno več jih je, bjejejo se na desno in levo. Kdor je ranjen, ga vzamejo pod roko. Rdeči streljajo s pišcami in puškami, mečejo nože in kamenje med bele. Sto mož pod poveljstvom Katahekase se jim vrže nasproti, razdvojljo belo četo. Kar je na desnem krilu belih še pri življenju, vsi bežijo nazaj. Indijanci pa kakor krvniki za njimi. Tekumseh jih vodi.

Tedaj zagrmí salva strellov iz taborišča med Indijance. Pretkani Bun ni potegnil naravnost v taborišče. Zvabil je rdeče zasledovalce ob taborno fronto in ko so bili vzporedno z njim, jih je napadel. Sam general Levis se je vrgel v kritje, z njim vsi častniki, vsi tekači, vsi težko ranjeni... Bežeči belci zavijejo zdaj v begu na desno in komaj so poleg drugih, se obrnejo, nabasali so bili že med tekom, ležejo na tla, pomerijo mirno, mirno... Ogenj!

Ogenj! Ogenj! Strelj padajo in vsak zadene.

Rdeči zasledovalci so osupli. Zašli so v strahovito zagato. Namesto da bi sedaj z enako divjostjo, kakor prej, napadli taborišče, se umikajo. Menijo, da je tam na desni strani taborišča še množica belih strelcev. Sam Tekumseh je o tem prepričan. Zmago imajo že v rokah, a zdaj se umikajo. Kornstalka ni tu. Kornstalk rjove in se bori sredi fronte. Da, Kornstalk bi bil gotovo dirjal za zasledovanimi naravnost v taborišče, njegovo zasledovanje bi bilo ostrejšje, odločnejše.

Kaj je povzročilo neuspeh Indijancev? Stari občaj, da morajo padle sovražnike takoj skalpirati, namesto da bi pustili mrljice v miru in zasledovali begune. Tako so se beli bojovníki lahko umaknili v svoj tabor.

Sredi fronte je še mnogo opravlka, toda tam je polkovnik Field spoznal položaj, umaknil se je. In ker je videl, da so mu Indijanci za hrbtom, je odinil na levo krilo, zbral je svoje borce na ozkem prostoru. Ko sta napadla Kornstalk in Črna kača, ju je polkovnik Field po srditem boju odbil. Polkovnik Field je naposled padel, toda njegovi vojaki so naposled vzdržali nasproti rdečim divjakom. Za njim je prevzel poveljstvo Izak Selbi. In kar je sprva ogrožalo belce, jim je zdaj v rešitev. Rdeče zadevajo strelj iz taborišča, prav posebno pa jih redči Selbijev oddelek. Škripajočih zob se morajo rdečipet umakniti s prostora, ki so si ga že priborili.

Bitka traja. Kornstalkov levji glas grmi zdaj tu, zdaj tam: »Bodite močni! Borite se! Bodite pogumni! Umrite, če je treba! Bodite močje, streljajte!»

Modri jopič in Katahekasa se prerineta do taborišča, vedno bliže in bliže. Loganova puška grmi suho. Tekumseh strelja in strelja. Še enkrat napade Črna kača. Zdaj mu uspe, da nadvlada graničarje na desnem krilu, nakar jih zahrbtno napade. Selbi, ki se je bil že davno odločil za umik v taborišče, popusti. Rdeči udarijo za njim. Toda graničarji vedo natanko, kakšna nevarnost jim preti. Na levem krilu se najpogumnejši nikakor ne umaknejo v taborišče. Na desni izpade Džon Sevier z močno četo proti rdečim napadalcem. Na, beli se ne smejo dati obkrožiti, za

vsako ceno je treba streti rdeči obroč. Zakaj ni Katahekasa napadel taborišča, ko še ni bilo zasedeno, ko so bili domala še vsi bojovníki zunaj? — Zdaj je prepozno, Katahekasa!

Poldne je že davno minilo. Indijanci se približujejo bolj in bolj. Sonce polagoma tone na zapad. Lakota in žeja grudi borce, toda kdo misli na to! Kornstalk žene oddelek za oddelkom proti taborišču. Kakor jegulje se približujejo. Množestveno streljanje Indijancev povzroča belim hude izgube.

Ne more več dolgo trajati, to uvidi vsakdo. Zdaj gre za poslednji spopad, oba sovražnika sta prepričana vsak zase, da jima bo napad uspel.

Indijanci imajo seveda čarovnika s seboj. Ta je neranjiv, o tem so prepričani vsi Indijanci. Ta se prerine v prednje vrste. Začne prepevati rotenja in čarobne pesmi. Čujte, Indijanci, čarovnik se zahvaljuje indijanskemu bogu Vakondi za zmago, tako sveto je prepričan o njej! Graničarji čujejo njegovo petje, toda pevca ne morejo videti. Slutijo, kaj prepeva, in vsak izmed njih potegne nož izza pasa. Kajti zdaj, zdaj se bo začelo spet dirjanje čez jaso: vu-vup, vu-vup, vu-vup...

Beli ne morejo videti rdečih. Vidijo samo, kako se gibljejo veje, kako nihajo trave. Indijanci se približujejo, kakor kače. Tudi najpogumnejše med belimi prevzame groza. Zdaj se prične poslednja borba. Vsak belec se mora boriti, da obvaruje lastno glavo in skalp.

Naenkrat pa zagrmijo strelj sem od reke Ohaja. Cela salva trešči kakor grom. V travi se čuje ječanje, vzkliki bolečine. Čudaška, zakrinkana postava se dvigne s tal sredi jase, na glavi ima grozno medvedjo glavo, truplo pa prekriva medvedje krzno. Toda to ni medved, ta čudni stvor je okrašen s trakovi, s perjem in cumjami, — ni dvoma: čarovnik!

Strelj z leve zmedejo Indijance, najbolj pa čarovnika, ki se je nenadno pokazal sovražnikom... Ali je neranjiv? ...Tako se bo pokazalo... Če umre, pride zlo nad njegov rod Šavanov, tako je nedavno sam prerokoval... Zdaj bi rad podžgal svoje k napadu, k poslednjemu napadu. Toda Šavani brezumno strmijo vanj, čakaajo... Ali bo neranjiv?

(Dalje prihajajo)

Manica:

Zvonovi donijo

Zvonovi donijo...
... iz sončnih višin
prihajaš na zemljo
Rešitelj — trpin.

V razdrapanem hlevcu
ležiš ves ubog,
nebogljencek mali
in — veliki Bog.

Tvoj prihod nesrečnim
otira solze,
pred Tabo izginja
človeštva gorje.

O detece božje,
vesoljstva Gospod,
ozri se dobrotno
na mladi naš rod!

Usode viharjev
očuvaj ga Ti,
nakloni mu lepših,
in jasnejših dni!

MITJA RIBIČIČ — DIJAK:

Božič

Sveti večer. Temna je ulica v predmestju in tudi svetilka ne more prav prodreti skozi goste snežinke in nekoliko razsvetliti črno predmestno ulico.

Med vrati nizke hiše v tej ulici je obstal deček. Pogledal je po ulici, si potegnil čepico globoko na čelo, skril glavo med zavihane krajsce svojega suknjica in z rokama v žepu stopil na cesto. »Brr, kako je mraz!« je zamrmral in z dolgimi koraki hodil proti mestu.

Ulice so postale vse lepše in svetlejše. Jožku — tako je bilo dečku ime — se je zdelo, da so močne svetilke in razsvetljene izložbe pregnale mraz, kajti ni ga več tako hudo zeblo, ko je stopal mimo svetlih oken, polnih božičnih dobrot.

Pred visoko hišo je Jože obstal. Previdno je pogledal okoli sebe, kot da bi se bal, da bi ga kdo opazil, in stopil v prostorno vežo. Pri prvih vratih je pozvonil in plašno čakal.

»Kaj pa hočeš?« ga je pogledala služkinja skozi vrata.

»Ali je Peter doma?« je zajecjal Jožko in bi najraje zbežal.

»Stopi noter« je služkinja že prijazneje dejala dečku in šla klicat Petra.

Jože je stal v predsobi. Skozi priprta vrata, ki so menda vodila v obednico, mu je v oči udarila bleščeča svetloba. Jože je zagledal veliko božično drevesce. Tako svetlo in polno dobrot je bilo, da takega Jože še ni videl. In še je

videl Jože, da je pod smreko vse polno igrač. Vse to je gledal Jože in bridko mu je bilo v srcu, če je pomislil na božično drevesce, ki ga vsako leto napravita z bratom. »Saj bo tudi naše lepo!« je zašepetal, da bi se otresel žalostnih misli.

Peter se je pokazal med vrati. »Po tiste svečke in okraske sem prišel,« mu je šel naproti Jože, »včeraj si mi obljubil!«

»Vem, vem, kar z menoj pojdi!« je dejal Peter in ga peljal v sosedno sobico. »Kar vzemi, saj je dosti vsega tega! Vsako leto, ko poderemo drevesce, pomečemo kar je vrednega v ta zaboj.«

Jože je izbiral med svečkami, srebrnimi in zlatimi papirčki in nitkami in drugimi okraski za svojo smrečico. »Ali

smem še?« je vprašal, ko je mislil, da je že preveč vzletel.

»Kar vzemi! Kolikor hočeš!« je dejal Peter. »Če bi ne pobral ti, bi tako vrgli med smeti.«

Peter mu je dal še škatlo in v to je Jože zložil, kar je izbral. Še enkrat se je zahvalil in že je tekel po stopnicah.

Jože je bil zopet na ulici. V roki je držal škatlo. Tako jo je nosil, kot da bi jo hotel pokazati vsem ljudem, ki so z božičnimi darili pod pazduho hodili mimo njega. Naj vidiijo, da tudi on ni praznih rok na sveti večer.

»Sedaj me Mihec gotovo že čaka doma!« si je dejal in pospešil korake proti domu.

Mihec ga je res že čakal. »Si dobil?« ga je vprašal in ga v skrbeh pogledal.

»Se več, kot vsa pričakovala!« je odgovoril Jože. Nato sta prav tiho odšla mimo kuhinje, kjer se je sliša pritajeno govorjenje, v sosedno sobico. Tu je Mihec pokazal bratu smrečico. Takoj sta se lotila dela. Jože je rezal krompir na koščke različnih velikosti in oblik. Mihec je te zavijal v zlat in srebrn papir, da so bili podobni pravim bonbonom, in jih obešal na drevesca. Nato sta drevesca prepletla z zlatimi in srebrnimi nitkami in pritrdila nanj svečke. Ko sta tako okrasila drevesce, je šel Mihec k sosedu prosit drv, da bosta zakurila v sobi. Jože je medtem pospravljajl po sobi.

Miha se je kmalu vrnil. V naročju je nosil drva. Zakurila sta in kmalu je bilo v sobici prijetno toplo. Nato sta prižgala svečice na smrečici in poklicala iz kuhinje mamo, ata in sestro.

Tako lepo je bilo, da je sestra Marjetica neprestano ploskala z ročicama in vzklikala: »Joj, kako je lepo, kako je lepo!«

In je bilo res lepo, ko so stali okrog drevesa in peli: »Sveta noč, blažena noč...«

Tedaj je Mihec pocukal Jožeta za rokav in ga tiho vprašal: »Ti, ali je tudi pri Petru tako lepo drevesce?«

»Tudi, pa je naše še lepše!« je odgovoril Jože in pogledal na smrečico, ki je iz skromne sobice pregnala skrbi in žalosti revnega življenja.

Vinko Bitenc:

Minkica pri jaslicah

Rdeče, rumene lučke gorijo, navzdol po hričeku pastirčki hitijo; v staji na slami dete leži — droben obrazek, modre oči...

»Ali te zebe?« Minkica dé s skrbnim obrazom in sklence roke. »Le nič ne jokaj, nič se ne boj, saj bomo zakurili nocoj.

Če pa nemara bolj ti je všeč, Jezušček, pojdi z menoj na peč, tam bova ves večer prekramljala, jedla potico in zraven dremala.

Revček si, Jezušček, kakor sem jaz, pa si, kajne, zadovoljen pri nas? Mamica pravi, da revni ljudje dobro razumejo revnih srce.

Ina Slekhanova

Anica in Božje dete

Toliko je bilo luči vsepovsod in tako žarke so bile tisti večer. V velikih blestečih slapovih je lila svetloba z oken in izložb na zasneženo cesto, ki je bila vsa bela in mehka.

Dolgo je že stala Anica pred veliko svetlo izložbo. Nosek je pritiskala na šipo in božala s pogledom in mislimi vse tiste neštete čudovite reči, ki so bile razstavljene za steklom. Na vsaki teh prelepih reči je ležala drobna, pozlačena smrekova vejica, zato, ker je bil božič.

Anica je to vedela. In vedela je tudi, da pride nocoj na zemljo božji Otrok ves obdan od najbolj žarke luči in tisti presrečni, ki ga sreča, si lahko zaželi karkoli, vse dobi.

To je povedal pred leti mali Anici dedek. Potem je šla Anica vsak božični večer nasproti božjemu Otroku, pa ga ni nikoli srečala. In nocoj je prišla zato prav v mesto, da bi ga srečala. Tri ure dolgo pot so zarana preromale njene drobne nožice, tri ure daleč bodo morale zdaj potovati nazaj. Toda kaj to, da bi le srečala božjega Otroka.

Anica je prinesla v mesto naprodaj teloh.

Tam pod hribom na južni strani ga je izkopala izpod snega. Potem je iz mahu in drobcenih belih, rahlo rožnato nadahnjenih cvetnih popkov napravila majhne, lične šopke in rekla materi:

»V mesto jih ponesem, tam ljudje radi kupujejo takšne reči.«

»Kaj ne veš, da je jutri božični večer? Čemu bi hodila na takšen dan v mesto.« je ugovarjala mati.

Toda Anica je mislila na božjega Otroka in njen sklep je bil neomajen.

Ugovarjala je.

»Prav zato.« je rekla, »ker je jutri božični večer, bom teloh lažje prodala. Ljudje ga bodo kupili, da ga dajo k jasecam. In jaz bom morda še več izkupila zanj, kakor druge dni.«

Tako je pregovorila mater.

Zjutraj, zarana se je vsa vedra, oblečena v staro materino plišasto kočmajko s polnim cekarjem teloha, odpravila na veliko pot.

Vso dolgo pot ji je sipala zima debele snežne kosme za vrat in v prevelike

čevlje, toda Anica ni ničesar čutila. Misli je na božjega Otroka.

Danes ga mora srečati. Tam v mestu, kjer je vse tako lepo, ji bo prišel nasproti.

Pa je minil dan, prodala je teloh toda božjega Otroka ni srečala. In čeprav je bilo precej drobiža v njenem žepu, je bila vsa zagrenjena.

Le kje hodi?

Da bi to vedela? Da bi vsaj drobno slutila. Šla bi in bi ga poiskala. Potem bi ga povedla pred to izložbo in bi mu rekla: »Vse, kar je tu notri, naj bo moje.« In božji Otrok bi ji izpolnil željo.

Da če bi vedela, kje je?

Morda pa pride pozneje, sredi noči?

Do tedaj ga pa ne bo mogla čakati in iskati. Že tako se je v mestu predolgo zadržala. V temi bo morala sama potovati po samotni cesti. Strah jo bo. In mati doma bo huda. Jezila se bo nanjo, na sam božični večer, ona pa ne bo smela povedati, zakaj se je zadržala v

mestu tako dolgo, ker bi se ji potem vsi smejali in se norčevali iz nje.

Da bi vsaj srečala božjega Otroka.

Odtrgala se je od izložbe in zatavala vzdolž ceste. Kolikokrat je že danes šla po njej. Sneg je enakomerno naleteval in mehko legal na cesto. Ljudem se je vsem zelo mudilo. Zaletevali so se vanjo in jo odrival sem in tja. Ali tudi oni iščejo božjega Otroka? je razmišljala.

Če ga iščejo, ga ne bodo našli, kakor ga ne najde ona. Lahko, da se jim je skrilo, ker je preveč teh, ki ga iščejo. Saj je božji Otrok tako majhen in plah. Morda hodi kje po samotni in išče prav njo, Anico, ki je prav tako majhna in plaha kako on? Morda? Potem ga bo srečala, ko pojde domov. Morda bo sedel na kamnu ob poti in jo čakal. Videla ga bo že od daleč, saj je okoli njega toliko luči.

Da, kar domov se bo odpravila.

Mimogrede je stopila v pekarno in kupila orehovih kolačkov zase, za mater in mlajši sestrici, vedela je, da se jih bodo razveselili, saj je mati doma zamesila samo rožičevo potico takšno brez sladkorja, le žlico medu je zamešala v njo, tako, da bo bolj grenka kakor sladka. Ti kolački so bili pa tako debelo potreseni s sladkorjem.

Potem pa je počasi krenila iz mesta.

Dolgo so jo spremljale luči in ji kazale pot.

Potem pa so še od daleč začudeno stremele za njo, ki je tako majhna in samotna potovala po beli, brezkončni cesti.

Anica pa ni mislila na ničesar drugega, kakor le na božjega Otroka. Morda jo čaka tam za ovinkom, za onole samotno hišo. Na kamnu sedi in jo čaka.

Minila je ovinek in samotno hišo, toda božjega Otroka ni bilo nikjer. Kilometrski kamni so že davno izginili v snegu. Hiš ni bilo več, vseokrog je bila samo brezbrežna bela ravan, tiha in spokojna, kakor zasanjana v pravljico. Na njo je enakomerno snežilo.

Anica je prestrašena obstala.

Saj niti ceste ni več nikjer. Kam naj krene? Ali se naj napoti nazaj k samotni hiši ter poprosi, naj ji pokažejo pot? Toda saj bi vnovič zašla v takšnem visokem snegu in koga bi vprašala potem, ko ni nikjer več hiš. Doma pa čaka mati in jo skrbi in se jezi zaradi nje, nocoj na sam božični večer.

O, da bi prišel božji Otrok!

On bi jo varno povedel domov.

Molila bo, morda potem pride.

Krenila je naprej, sklenila ročici in začela polglasno moliti... Glasek se ji je trgal in drhtel od mraza in strahu.

Zdaj... Kaj pa je to?!

Tam pred njo, prav pred njo, daleč nekeje. Luči. Velike, svetle, žareče luči.

Kot okamenela je obstala. On?!

Luči so se večale, bližale.

Anica je stala, strmela vanje in iskala v mislih.

Kaj naj mu reče, kaj naj ga poprosi, ko obstoji pred njo ves velik, lep in svetel?!

Luči, luči, joj, te svetle, presvetle luči. Da, prav tako, kakor je pripovedoval dedek.

Božji Otrok jo je iskal. Po vsej brezkončni cesti jo je iskal, ona, neumnica pa je čakala nanj v mestu. Prosila ga bo, naj ji odpusti.

Zdaj... tukaj je... tik pred njo... te luči, luči... Kaj naj mu reče?

Joj... kaj pa je to? ... Ta bolečina... in ta — — — tema?!

Po zasneženi cesti proti mestu drvi avtomobil. Veseli, razigrani ljudje se peljejo v njem. Žarometi režejo temo kot svetli, bridko nabrušeni noži.

Potem pa se cesta pogrezne spet v svojo tiho, belo spokojnost. Enakomerno legajo na njo beli kosmiči in na Anico, ki kakor drobna, mrtva ptička leži tam sredi nje in z velikimi, v začudenju široko razprtimi očmi strmi naravnost v črno, brezzvezdno nebo.

Kdo bi rad imel

ves letnik 1936

„Mladega Jutra“

v obliki knjiške za majhen denar?

Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.

Stric Matic deli nagrade

Za nagrado so bili izžrebani tile Jutrovčki:

Učenke in učenci IV. razr. ljudske šole v Braslovčah, Veroušek Ciril, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ludvig Elga, uč. II. razr. ljudske šole na Jesenicah, Urbančič Miljenko, dijak ? razr. v Ljubljani (Čopova ul. 10), Plestenjak Katarina, uč. III. razr. v Žabnici p. škofja Loka, Habe Vladimir, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani, Kranjc Albin, dijak III. razr. mešč. šole v Mariboru — Studenci, Slana Dušan, dijak IV.c razr. gimn. v Ljubljani (Suvoborska 29), Cundrič France, dijak IV.a razr. mešč. šole na Jesenicah, Herbst Pavel, uč. II.b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Vsak nagrajenec je prejel lepo mladinsko knjigo. Nagrajenecem želimo obilo veselja pri branju, tistim Jutrovčkom, ki to pot niso prišli na vrsto, pa svetujemo, da se prihodnje leto pridno udeležujejo naših natečajev. Prej ali slej jih gotovo najde žreb. Opozorite vse svoje prijatelje in znance na naše natečaje in ne pozabite opomniti staršev, da stane nedeljska številka „Jutra“ z našim mladinskim listom vred samo 2.— Din.

Po Novem letu razpišemo nov natečaj.

Manko Golar:

Na tepežnico

Cel trop je bosih in golih —
po cestah s šibo hitijo,
vsi zmrzli, lačni in bedni,
za njimi psi se podijo.

Jokaje dvigajo roke,
ves dan ihtijo do mraka;
petero dece že težko
doma pri materi čaka.

Ze dan tam v dalji umira,
so malhe prazne ko preje —
molče se vračajo k domu,
le norček Štefek se smeje.

Nove francoske znamke

Ze imate kako novo francosko znamko? Izdali so jih v počastitev odličnih, francoskih umetnikov, mislecev in pisateljev. Na vsako znamko je nekaj poviška, s čistim dobičkom bodo podpirali odlične a pomoči potrebne francoske duševne delavce. Na novih znamkah so vpodobljeni: slavni slikar Jacques Callot (izg.: Žak Kaló), znani skladatelj Hector Berlioz, pisatelj Victor Hugo (izg.: Viktor Igo), in slavni znanstvenik Louis Pasteur (izg.: Luiz Pastér).

Mara J. Tavčarjeva:

Mamica je mamica

»Oh, jaz imam pa punčke tri,
je prva sitna Beba,
saj nosek svoj povsod ima
tam, koder ga ni treba.

In druga je vsa avšasta,
oh, malo prismojena,
obleke šiva ji krojač,
a všeč ji ni nobena.

Za njo še tisto dobro ni
vse, kar je zadnja moda,
zda j veste pa že to sami,
da Avša je prismođa.

Ta tretji pa je Bomba ime,
je rdeča, kot nov pipec,
pred ogledalom že stoji,
če le kam grem za hipec.

Si nohte manikirajo
in pudrajo si lice,
oh, jaz imam pokoro res,
na zemlji imam vice.

Takrat sem mislila tako,
ko punčke sem kupila,
če lepe so, so pametne,
kako sem se zmotila.

Beseda moja ne velja,
nobena me ne uboga,
oh, Beba, Avša, Bombica,
to moja so nadloga.

Naj pride medved iz gozdov,
vse tri bom rada dala,
in to pa vsem naprej povem,
prav nič ne bom jokala.

Na okno je potrkalo,
se mamica zganila
in vse poredne punčke tri,
pod posteljo je skrila.

Božična izpopolnjevalka

P	J	O
O	E	S
L	Z	T
—	—	—
R	C	O
A	E	S
K	K	T

Tri črke vstavi, da navpik
že nove tri dobiš besede —
glej: tehtnica nam s težo bede
v življenje sili — o, srednik:
ne nagneš se na levo, desno:
ker čez gre misel svetlih dni —
le njej služimo mladi resno,
da vsem nam večno zaživi!

Za pravilno rešitev razpisujemo pet
knjižnih nagrad. Nagradnece bo določil
žreb. Vsak prejme lepo, z mnogimi slikami
okrašeno knjigo iz Mladinske
knjižnice »Jutra«.

Rešitve pošljite do 3. januarja 1938,
na naslov: Uredništvo »Mladega Jutra«,
Ljubljana, Knafljeva ul. 5.

Rešitev zlogovnice

Umetnost je žarek božje lepote.

Rešitev križanke »Kozorok«

Vodoravno: 2 ep; 4 lev; 6. vile; 7.
imenik; 9. dvorana; 10. res; 11. vrt.

Navpično: 1. celina; 3. pelin; 5. ve-
ka; 6. vera; 7. iver; 8. most; 9. drva.

